

צילום: חן לב

קיבוץ מעגן, ח' באב תשע"ז | 31.07.2017 | גליון 9

צילום: חדר עזר

עשרה אנשים בחדר | גיא שוקרני

מצד שני, אחד המשתתפים האחרים חשב לעצמו, אולי אני העני בכל הסיפור הזה, כדאי לי להרוויח כמה שיותר פה ולצאת עם בוחטה, אני אציע שנחלק את כל הכסף שווה בשווה. כמובן שהיו ויכוחים, היה אחד שצעק ודיבר בקול גבוה, בעיקר שטויות. היה אחד שדיבר לאט ובטון נמוך, אז אף לא הבין מה הוא רוצה והיה איזה אחד לא מיוחד, שדיבר בקול רגיל עם מבטא דרום אמריקאי (אין למבטא שום קשר לסיפור...) שהציע את הרעיון הבא: "בואו נסכים שברגע שאנחנו יוצאים מהחדר, נישאר פחות או יותר עם אותה חלוקה, אבל במידה ולאחד מהמשתתפים פה יש סכום שהוא נמוך ממספר מסוים שנקבע יחד, כל שאר המשתתפים יצטרכו להשלים לו את החסר." הבחור שחשב שהוא עשיר הסכים להתפשר, כי לא היה איכפת לו לוותר על כמה שקלים, על מנת לשמור על המיליונים שלו, הבחור שחשב שהוא עני, גם הסכים להתפשר כי בסופו של דבר, אם הוא יוכל לחיות בצורה מכובדת בסכום שנקבע, אין לו בעיה עם זה.

נשמע מסובך? בואו נסביר. הצעת החלוקה שהוסכם עליה בניסוי המחשבתי הזה - שדרך אגב, הגה פילוסוף אמריקאי בשם ג'ון רולס, משמש בעצם כבסיס של החברה הסוציאלית, העיקרון המנחה של השיטה הסוציאליסטית, הוא שעלינו כחברה לנסות ולשמור על רמת חיים נאותה אצל כל המשתתפים/חברים בקהילה. עלינו תמיד לדאוג שלחלש בינינו יהיה מספיק על מנת לשרוד בכבוד. איך עושים את זה בדיוק? איך מגדירים מה הוא הסף של החיים בכבוד? כמה אנחנו יכולים לקחת מהעשירים, (או מהפחות עשירים) על מנת לדאוג לחלש מבלי לפגוע בהתנהלות הכלכלית של כלל החברה? אלה שאלות שהכלכלנים,

בואו רגע ותערכו ניסוי מחשבתי, דמיינו עשרה אנשים סגורים בחדר אחד. האנשים האלה עברו תהליך מורכב של היפנוזה שגרם להם באופן זמני לשכוח מי הם, מאיפה הם, מה האמונות שלהם וחשוב מכל, כמה כסף יש להם בבנק... מצליחים לדמיין? יופי.

עשרת האנשים כמובן שלא מכירים אחד את השני, ויכול להיות שיושבים בחדר במבוכה קלה, או אף בחרדה כלשהי, אבל לא זה מה שמעניין אותנו כאן. מה שמעניין אותנו, זאת המשימה שניתנה לעשרת המשתתפים. מסוקרנים? לא כל כך? לא חשוב, עוד קצת ואני אגיע לפואנטה.

המשימה שניתנה למשתתפים התחילה בקול רועם אשר קרא להם מלמעלה (לא דמות אלוהית, סה"כ מישהו דיבר ברמקול) "משתתפים יקרים" רעם הקול, "המשימה שלכם היא להגיע להסכמה, ההסכמה שלכם נוגעת לשאלה מהותית בדבר ההתנהלות הכלכלית והחברתית שלנו כחברה, ההסכמה שלכם צריכה להיות בנוגע לחלוקה צודקת של הנכסים בחברה", כמובן שאף אחד לא הבין מה הקריין פה רוצה, אז הוא הסביר עוד קצת. "לכולכם ביחד יש נכסים בשווי של עשרים מיליון שקלים מחכים לכם בחוץ, אתם לא זוכרים מי מכם מחזיק במירב מהסכום ולמי מכם יש רק חלק קטן. לכן, עליכם להגיע להסכמה בנוגע לאופן חלוקת הנכסים האלה, הסכמה שאותה תידרשו לקיים ברגע שתצאו מהחדר, בהצלחה שיהיה"

המשתתפים זרקו מבטים חשדנים אחד בשני, ולא קמו מכיסאם, אחד מהם חשב לעצמו, אולי אני העשיר פה, זה שיש לו שמונים אחוז מהנכסים, אם זה כך, למה שאני אתחלק בכסף שעבדתי בשבילו כל חיי, אני אציע שפשוט נישאר עם אותה חלוקה כשנצא החוצה, בלי שום שינוי.

עורך העלון - גיא שוקרני.
בהשתתפות: גיא שוקרני, עלי קדם, יהודית קדם, מורן ב'זה שוקרני, עפרה ביכלר. • גרפיקה - זיוית דרורי.

המעוניינים לכתוב ולתרום מזמנם לגיליון הבא, מוזמנים לפנות אלינו פנים אל פנים או במייל: alonmaagan@gmail.com.

ברכות ואיחולים

עפרה ביכלר

לשני בריברים - ברכות עם השחרור
מצה"ל. בהצלחה בחיים האזרחיים.

ברוכים הבאים למעגן:
רז לזר עם בן זוגה צפריר זמבל. נאחל
לכם השתלבות טובה ומהירה בינינו.

דולב והילה אסתרי והבן איתי. מאחלים
לכם השתלבות טובה בינינו.

לאלימלך כנעני מלאו 93 שנה! ולא כפי
שפורסם בעלון הקודם! - מאחלים לו
אריכות ימים.

לדורון ולימור ביכלר וכל המשפחה מזל
טוב ליוזם ביכלר בהגיעו למצוות! עלה
והצלח!

ברכות לשי סמית עם שחרורה מצבא
הגנה לישראל. השתלבות טובה
באזרחות!

מזל טוב למרימי ואמנון
להולדת הנכדה - ניקו - בת לעמית ורונו.
הרבה נחת ושמחה!

מזל טוב לנאוה אדרי
להולדת הנכד - נטע - בן לאביתר והדר.
הרבה שמחה ונחת!

ברכות לעמית עטיה
שחרור נעים ו"נחיתה רכה" באזרחות!
תכין את עצמך לים של בילויים

הסטטיסטיקאים והפוליטיקאים
שלנו צריכים לחשוב עליהם בכובד
ראש ולמצוא דרכים לענות עליהם,
אם הם עושים את זה או לא.. לא
תמיד ברור כל כך.

אז מה כל זה קשור למיקרוקוסמוס
הקטן של קיבוץ מעגן? הקשר הוא,
שלהבנתי, ההתנהלות בקיבוץ כיום
היא בדיוק לפי העיקרון של החופש
הכלכלי המשולב יחד עם הדאגה
לכלל החברים. אמנם לכאורה, כל
אחד לעצמו ולעבודתו, אבל עדיין
הדאגה קיימת למי שידו פחות
משגת, אם באמצעות קרנות לעזרה
הדדית, או באמצעות סיוע במציאת
עבודה או כל דבר שנצרך על מנת
לדאוג לאנשי הקהילה. האם כל זה
יישמר בשנים הבאות, האם בתוך
הכליל של החברים בעצמאות
כלכלית, חברים מלאים, בני משק,
יורשים (וסתם כלבים משוטטים
על לא עוול בכפם) תישמר הדאגה
הפשוטה אחד לשני? אולי.

נב.

זה העלון האחרון שאני מוציא
כעורך, אם יש מי מביניכם/ביניכן
הרוצים לקחת את המושכות ולארגן
את העלונים הבאים, אתם מוזמנים
לפנות ולהציע עצמם לגורמים
המתאימים. אני אמשיך לקחת חלק
גם בעלונים הבאים אם וכאשר.

תודה, גיא.

נפגשתי לשיחה עם נכדיה של חווה סמית, בעיקר כדי להעלות זכרונות ולספר על סבתא דרך החוויה שלהם.

נפגשנו יעל, נטע, שי והדר בביתם של הדר ושירן. לא ידעתי כל כך מה לצפות משיחה כזו, חשבתי שאולי יהיו קצת דמעות וכאב, אבל הדמעות היחידות שהיו, הגיעו מרוב צחוק. בתור אחד שלא הכיר את סבתא חווה לעומק, תוך כדי הסיפורים התוודעתי אל ההומור והשנינות שהנכדים סיפרו עליהם ומהחיבור ותחושת הקירבה והחום שהיא העניקה לכל אחד מהנכדים.

מכיר זה בעצם בצק עם ריבה בכנים (מעדן...). עוד אני זוכרת שבכל פעם שהתקשרתי אליה, היא הייתה שואלת "כן, מי זאת?", ואני הייתי עונה, "זאת הנכדה האהובה עליך", כשלא כמובן שהיא הייתה עונה, "מי? נטע?", והייתי ממשיכה ואומרת "לא סבתא, לא נטע", והיא שוב עונה "מי? יעל?... ככה המשכנו כל פעם מחדש, עד שהיא הגיעה אלי."

"אלה הכינה קציצות שאני לא אוהבת, בואי תאכלי"

נטע - אני באמת הייתי הנכדה האהובה שלה... אני זוכרת שסבתא עם ההומור הקצת שחור שלה, תמיד אמרה לי שאם הייתי בשואה, לא היה קורה לי כלום והייתי מצליחה לברוח, כי אני בלונדינית... יום אחד שחר ואני התחפשנו לקראת פורים לכיפה אדומה, כשהיא ראתה אותנו, היא חשבה שהתחפשנו להונגריות קטנות.

כנראה שאת ההומור שלה היא ירשה מאמא שלה. סבתא סיפרה שיום אחד אמא ביקשה ממנה לצאת ולקנות מצרכים, סבתא פחדה ואמרה לאמא שהיא מפחדת שמישהו יתפוס אותה בדרך, כשהתשובה של אמא הייתה "עם איך שאת נראית, אף אחד לא ייקח אותך...".

היא תמיד נתנה לנו הרגשה שאנחנו רצויים אצלה, שיש לנו מקום ללכת אליו כשקשה לנו קצת. היא פשוט הייתה תמיד סבתא שלנו, תמיד זמינה לנו. יעל - אחד מהדברים שהיא תמיד הייתה עושה, זה לתת לנו את התחושה שהיא תמיד מאוד גאה בנו. כל פעם שהיו באים אורחים, היא הייתה מאוד אוהבת לספר עלינו סיפורים ולהתגאות בכמה

ספרו לי קצת איך היא הגיעה לקיבוץ ועל חייה בקיבוץ?

היא ברחה מטרנסילבניה ב-1947, באנייה שנקראה פיינרוק, היא הצליחה לברוח מהגטו כשכולם היו שיכורים בגלל חג המולד והיא פשוט ברחה והצטרפה לעולים לארץ. עצרו להם את האנייה קרוב לחופי הארץ ומשם שלחו אותם למחנה מעצר בקפריסין. היא הייתה שם במשך חצי שנה עד שהוחלט להעלות אותם לארץ.

בארץ היא נשלחה לחצר כנרת בעקבות האחים שלה דוקי (טוביה) ואקוש (מאיר). בחצר כנרת הכירה את אהרון (סמית), הם התאהבו והתחתנו. בתחילה הם גרו פה רק שניהם לבד ואז הצטרפו גם הוריה לקיבוץ. היא הייתה השריד האחרון ממשפחתה הגרעינית, משפחת בריברם, אחת מאחד עשר אחים ואחיות (אחד מהם הוא אבא של אסתר - טיטו (פנחס)). הייתה מאוד מחוברת למשפחה שלה ובמיוחד לז'וז'י האחות הקטנה. היא עבדה בקיבוץ בבית האריזה, בחינוך ובני ומשם יצאה לפנסיה.

ספרו לי על זיכרונות שלכם נכדים מסבתא חווה?

שי - אני זוכרת שבתור ילדה, הייתי סובלת מגעגועים להורים. בכל פעם שהם נסעו בלעדיו, הייתי נשארת אצל סבתא חווה וזה תמיד הרגיש לי מקום חם ומגן. במקום להתגעגע הייתי מתפנקת אצלה, כשגם האוכל שהיא הייתה מכינה תמיד עזר... אם זה אשכולית עם סוכר, חלב ציפורים, הבונדש ההונגרי הידוע ובוחטה - שלמי שלא

איזה סיפורים מיוחדים יש על סבתא?

שי - היא התחילה ללמוד אנגלית בשלב מאוחר בחיים וניסתה לספר לנו סיפורים באנגלית, גם אם זה לא היה יוצא בדיוק באנגלית...

היא הייתה אשת ספר, תמיד אהבה לספר סיפורים ולקרוא סיפורים, תמיד עם איזשהו ספר אצלה ביד, זה משהו שחלחל גם לילדים שלה.

יעל - קרו לה תאונות מוזרות, כשרק הגיעה לקיבוץ, היא ישבה על כנף הטרקטור, נפלה והטרקטור עלה עליה. לא חשבו שהיא תשרוד.

הרופאים השאירו אותה בצד ואיבדו תקווה. אבל לאחר כמה שעות, אחת האחיות ראתה שהיא מחזיקה מעמד והביאה את הרופאים לטפל בה.

כמובן שהיא יצאה מזה. לאחר מכן, הרופאים אמרו שהיא לא תצליח להביא ילדים לעולם, כשבפועל אחרי שני בנים (בריאים), בת, שניים עשר נכדים ושבעה נינים, היא הוכיחה לכולם את החוזק הפנימי שלה.

הדר - ב 2004, הייתה משאית שעשתה עליה ועל יחזקאל דרורי רוורס בקיבוץ, אמא שלי הגיעה למקום ופשוט נכנסה להלם. אבל סבתא פשוט עברה גם את זה, נראה היה ששום דבר לא יצליח לפגוע בה.

נטע - היא גם מאוד אהבה לחלום ולספר לנו על החלומות, בחלומות היא דיברה עם סבא ועוד אנשים וכשהיא סיפרה על זה, ממש הרגישה שזה אמיתי וזה ניחם אותה שהיא מדברת איתם.

החלומות שלה היו ממש חזיונות ולפעמים נבואות שאף התגשמו במציאות. אחד החלומות היה כשלילה אחד היא חלמה על מישהו פצוע עם מדים מגואלים בדם ודיסקית שפגע בה כדור.

בבוקר היא קיבלה שיחה שבה הודיעו לה שראובן נפגע מכדור שחדר את האפוד שלו ורק הדיסקית הצליחה לעצור את הכדור והצילה את חייו.

אל מה אתם מתגעגעים?

כולם - אל סבתא עצמה, אל הטפיחה שהיא הייתה נותנת על השכם, אל איך שתמיד הייתה מקבלת אותנו ואוהבת לראות אותנו, אל ההומור שלה.

אנחנו מוצלחים. גם אם זה לא תמיד היה נכון, זה גרם לנו להרגיש ביטחון ושתמיד אפשר להגיע לסבתא לטפיחה קלה על השכם ושדרוג האגו.

היא באמת הייתה מאוד מצחיקה, תמיד עם משהו משעשע להגיד לנו או עקיצה משובחת על אחת מהחברות שלה.

הדר - אני זוכר שבמלחמת המפרץ, החדר האטום היה אצל סבא וסבתא. ואבא שלי היה אחראי על להפעיל את האזעקה. אז כשהייתה צפירה, כולנו רצנו לסבתא והיה ערפל, אמא שלי חשבה שיש גז באוויר והריצה אותנו במהירות לסבתא.

כשהגענו סבתא שלי שמעה את אמא וענתה לה "זה לא גז, אני יודעת מה זה גז..."

סער ונופר (דרך וואטסאפ) סבתא ניחנה בחוש הומור, אהבה לדבר עם אנשים לספר סיפורים, אהבה מאוד את השפה האנגלית והיה לה חשוב גם בגיל 80 ללמוד אותה ולהשתפר בה. היא הייתה מאוד מאוד צנועה מסתפקת במועט תמיד עם יכולת אין סופית של נתינה. כל המשפחה מאוד אהבה אותה, תמיד רצינו לבוא לדבר איתה. לא עניין אותה חומריות כמו בגדים יפים או תכשיטים.

אהבה את האדם הפשוט, את הארץ. היא שנאה להיות תלותית באנשים...לא אהבה שמתאמצים בשבילה.

מה אתם עושים בידיוק? רום ומאיה לזר

גיא שוקרני

מדור חדש בעלון שמספר קצת על העיסוקים השונים של החברים והתושבים בקהילתנו.

נפגשתי לשיחה ביום שבת עם רום לזר, מאיה (יאנגצי בשמה המקורי) הייתה בדיוק בעבודתה בתור מדריכת טיולים, אז הסתפקתי ברום שיספר לי קצת על העיסוקים שלו ושל מאיה.

במכללה (כי אף אחד לא למד בבית ספר, אף אחד אולי חוץ מרז אחותי...) ופסיכומטרי, עד שהתקבלתי לטכניון. מאיה בזמן הזה למדה קצת באולפן. לאחר שהתקבלתי, עברנו לחיפה, שם התחלתי ללמוד הנדסה חקלאית, עם ההתמחות בהנדסת מים וקרקע, בה נלמדים תחומים נרחבים בהנדסת מים שקשורים בעיקר לחקלאות, אם להשקיה, התפלה, טיפול במים, מערכות בקרה על מים ועוד.

מאיה במקביל עשתה קורס מורי דרך והתחילה לעבוד בהדרכת טיולים, תחום שהיא עוסקת בו עד היום. היא מדריכה בעיקר משלחות עסקיות מסין וגם תיירים.

ש. לאן המשכתם לאחר הלימודים?

ת. אחרי הלימודים עברנו קצת לקיסריה, גרנו ביחידת דיור קטנה ונחמדה אצל מישהו שהתברר כקרוב משפחה של חילק'ה... אני עבדתי בתל אביב במשך כחצי שנה כמהנדס ניקוז, עד שעברתי לחברה שבה אני עובד עד היום - מגלן.

רום נולד במעגן, בנם של פגי ז"ל ואיילה לזר, הבכור מבין ארבעה אחים (רז, צור וטל). אב לנוגה (בת חמש) המקסימה, וכינר (בן שנה) שעוד רגע כבר מתחיל לרוץ. את מאיה פגש רום בטיול אחרי הצבא שעשה במזרח הרחוק, הוא התחיל בסין, המשיך לתאילנד ולאוס עם חברים, אך החליט לחזור ולעשות טיול בסין בעצמו. במהלך הטיול, תוך כדי נסיעה באוטובוס הבחין במישהי עוברת על מפות וספרים באנגלית, והבין שמצא מורת דרך... מיותר לציין שמורת הדרך הייתה מאיה, שבדיוק נשלחה לעשות כתבה על דרך המשי. הזוג התחבר תוך כדי הטיול ואפשר להגיד שכיום מאיה היא מורת הדרך הקבועה של רום...

לאחר הטיול הם גרו לתקופה קצרה בבייג'ין, עד להחלטה להתחתן (אשר עליה קיבלו ההורים הודעה באימייל...) שלאחריה הם בחרו לעבור לחיות בישראל.

ש. אז מה עשיתם לאחר החזרה לארץ?

ת. אני עבדתי קצת בקיבוץ ועשיתי בעיקר מכינה

הם כשבסוף אתה נמצא בשטח ורואה את מה שתכננת יוצא לפועל ועובד במציאות.

ש. היית ממליץ על התחום לצעירי מעגן?

ת. בטח, לפי מה שידוע לי, יש מחסור במהנדסים בתחום הנדסת המים. זה תחום שיש בו הרבה אפשרויות עבודה, אם בתכנון או בביצוע של מתקנים חדשים או בפיתוח תהליכים וטכנולוגיות חדשות ועוד המון אפשרויות.

ש. במה מאיה עוסקת היום?

ת. מאיה ממשיכה לעסוק בהדרכת טיולים, כשלאחרונה היא מלמדת מנדרינית במכללת עמק הירדן. היא גם עוסקת בתרגומים לסינית ועוד דברים שקשורים ליחסים בין ישראל לסין.

ש. שאלה אחרונה וקצת פחות קשורה... מה הביא אתכם לחזור/לעבור למעגן?

ת. אהבנו את חיפה אבל כבר בער בנו לעבור לשוב קטן ורגוע אז כשחשבנו על לגור במושב או ישוב קהילתי, הבנו שאם כבר, אז רק בבית, במעגן. קרוב למשפחה, לאמא, לכנרת וגם לחום הלוהט... אנחנו מאוד מרוצים פה ומתכננים להתקבל לחברות ולהישאר בקיבוץ.

ש. מה עושים במגלן?

ת. אנחנו עוסקים בתכנון של מערכות מים בעיקר, אם זה מערכות מים לשתייה או מערכות לחקלאות. לדוגמא, תכנון עבור חברת מקורות, רשות הטבע, וגם עבור משרד השיכון פרויקטים של קווי מים ראשיים, תחנות שאיבה, קידוחי הפקת מים וכד'.

ש. מהו תפקידך בחברה?

ת. התחלתי בתור מתכנן, משם עברתי להיות ראש צוות, עד שלפני חצי שנה בעקבות התרחבות החברה וחוסר במקום במשרדים הצעתי להקים משרד פה בעמק, הצעה שהתקבלה יפה והיום אני מנהל את הסניף של מגלן שהקמנו פה במעגן, בחדר האוכל הישן. בסניף אנחנו ארבעה עובדים וחופ מהניהול אני ממשיך לעסוק בתכנון פרויקטים שכוללים נסיעות לשטח, אם לתכנון עצמו או לפיקוח על הפרויקט.

ש. מה אתה אוהב בעבודה?

ת. אני בעיקר אוהב את החשיבה היצירתית, אתה עומד בפני דף לבן, כשבעצם אתה צריך להתחשב במגבלות השטח, בתקציבים ואפילו בחוקים, ואז ליצור באמצעות הידע והניסיון תכנון שיעבוד בצורה אופטימלית. אחד מהרגעים הכי מדהימים

אירוע סוף הקיץ!
חליקות מבוגרים
25/8 בשעה 22:00
18+

בתוכנית:
חליקות, מוסיקה, בירות נשנושים
והרבה שמח

ישפרו את מה שצריך. בכלל, אני מאמינה שתמיד יש מה ללמוד..

כששאלו אותי באחד השיעורים האקדמיים מה אני חושבת על עצמי, אמרתי שאני מכירה את עצמי טוב ויודעת שאני חרוצה, יש לי מוטיבציה, המון סבלנות ורצון ללמוד דברים חדשים. עד לא מזמן וב-7 שנים האחרונות, עבדתי בגליתא. שנתיים מתוכן ניהלתי את המקום ואת צוות העובדים. במקביל, סיימתי תואר ראשון בסוציולוגיה וקרימינולוגיה.

הרגע הכי טוב ביום עבודה בגליתא?

היה לי נורא כיף לראות אנשים שבאים ליהנות, במיוחד מבוגרים שמרשים לעצמם לחזור לילדות, אז שעוד שיחקנו עם אוכל... לראות מבוגרים משחקים עם שוקולד ונהנים מזה ממש כמו בילדות.

7 שנים זה הרבה.. קושי שעולה לך?

הורים ב-3 שבועות האחרונים של אוגוסט. בכלל הורים בחופשים. התמודדות עם הקהל הישראלי לטוב ולרע.

תני לנו קצת Inside Information - מה השוקולד הכי שווה?

יש שני פרילינים מנצחים שאני ממליצה: שוקולד

יום שלישי בערב, יללות של תנים מהכנרת, פדרר עובר סיבוב נוסף בווימבלדון, שיחה מזדמנת בין עוברי אורח על הכביש הראשי בקיבוץ. כל אלו הינם תפאורה בלבד לסיבה האמיתית שהתכנסנו כאן - ראיון בלעדי עם נטע סמית

גילוי נאות: מעבר לעובדה שאני ונטע גדלנו באותה שכונה במעגן (נוף ים) וחובבות מושבעות של נוסטלגיות משנות ה-90, נטע היא גם חברה יקרה...

אז.. נטע, אומנם אנו קהילה קטנה יחסית, אך לטובת מי שאולי לא יודע או פחות מכיר - ספרי לנו על מעשיך בשנים האחרונות..

נתחיל מהיום..

אני עובדת בחינוך במעגן, עוברת בין המקומות איפה שצריך ומאוד נהנית. במקביל, לומדת הוראה במסלול של חינוך מיוחד באורנים. השאיפה שלי בסוף הדרך האקדמית, ללמד בבית ספר לחינוך מיוחד או להשתלב בכיתות קטנות. היום יש יותר מודעות לעניין הזה וגם בכיתות רגילות משלבים ילדים עם צרכים מיוחדים - שזקוקים לחיזוקים. שנה הבאה מתחילה עבודה מעשית עם קבוצת ילדים. מאוד מתרגשת וחוששת ...

ממה חוששת?

זה משהו חדש שמעולם לא התנסיתי בו. אני הולכת ללנות וללמד ילדים במקצועות שלא אני בחרתי להתמחות בהם כמו חשבון ושפה, שזה איך לומר, לא המקצועות שאני "ספציית" בהם בלשון המעטה. אני מקווה שבמקרה הזה הלמידה תהיה הדדית, אני אלמד איך ללמד והם

איפה הם היום?

דן דוידוביץ', בן 30. גר עם בת זוגי עטר בקיבוץ מעיין ברוך.

עזבתי את הקיבוץ לפני חמש שנים ונדדתי לגליל העליון, ללמוד בתל-חי. סיימתי תואר ראשון בחינוך במוקד שילוב אומנויות. בימים אלה אני מסיים את התואר השני. אני לומד דרמה-תרפיה, שהיא שיטת טיפול נפשי-רגשי באמצעות טכניקות ומודלים מתחום המשחק והתאטרון. עטר מסיימת בימים אלה את לימודי התואר הראשון במדעי ההתנהגות.

אני מתחיל את שנתי השלישית בעבודה בעמותת נגישות ישראל, בשלוחת הצפון. העמותה עוזרת לקדם נגישות בארץ כדי שאנשים עם מוגבלות (מעל מיליון אנשים) יוכלו להשתלב באופן שווה ובכבוד בכל תחומי החיים.

האמת היא שבשנה הבאה אנחנו מתכננים לחזור לקיבוץ, מכל מיני סיבות. מבחינתי העזיבה תמיד הייתה זמנית. הקיבוץ הוא הבית, ועזבתי כדי להתפתח ולחזור. אני משתדל לבוא לבקר את המשפחה, האחיינים ואת סבתא אביבה כמה שיותר, ומשתדל גם להגיע לכל החגים. לפני שעזבתי, הייתי מעורב בהכנת חלק מהטקסים בקיבוץ ומאוד מתגעגע לזה, ואפילו עזרתי לחילקה וארנונה קצת בארכיון של הקיבוץ. אבל השוס הגדול הוא כמוכן הילדות בקיבוץ, שאין ולא יהיה לה תחליף - לרוץ חופשי, להתחבא בבית הצנחן, לבנות בית על העץ ולשחק כדורגל עם כולם במגרש הגדול. אני מחכה כבר לחזור...

עם קרם שמנת ובייליס בפנים ופרלין שוקולד חלב ונוגת עם פצפוצי קרמל.

זיכרון ילדות מהקיבוץ?

כל שני וחמישי שברנו למשפחת דוידוביץ את החלון במשחק מלך השבויים. תצוגות אופנה בבית ילדים, עפרה אלישע מציירת סקיצה של דמות והיינו מעצבות על גביה בגדים (בסופו של דבר, כולן היו מציירות את אותה שמלה 😊), לאסוף מכתביות וקלסר של מפורסמים, בית חרושת לסיגריות בפירת בובות (מגלגלות ניירות לבנים בכמות כלתי סבירה...).

מקום שאת אוהבת בקיבוץ?

הספסל מול הבית של עלי ואינגריד. היינו יושבים שם, מדברים מלא לפני שקיבלנו רישיון...

נסיים בכמה שאלות פחות שגרתיות. ממתק שנעלם מהעולם וחסר לך?

שוקוביס. אני יכולה להגיד לך ממתק שצריך להיעלם - הקוקוס הוורוד.

משחק חוץ מספר 1?

By far כלב עצם!

היפים והאמיצים - טיילור או ברוק?

ברור שטיילור. ברוק הייתה עם כל משפחת פורסטר לדורותיהם. הפסקתי לראות כשרידג' גילה שברייג'ט היא לא הבת שלו והוא מצא שזה לגיטימי להיות איתה!

מקצוע אחר שהיית מוכנה לעסוק בו?

מתה להיות זמרת אבל אין לי ולו גרם אחד של כישרון שירה...

המקום הכי מדהים שהיית בו בעולם?

החופים של אוסטרליה, הנופים של ניו-זילנד, האוכל בתאילנד, השופינג בניו יורק, הטיול עם חברות במקסיקו כולל המסיבות שם...

משפט אחרון לסיים?

אני שמחה שחברים שלי חזרו לקיבוץ 😊

התנועה הקיבוצית - האם עוד רלוונטית?

עלי קדם

בימים 5-6 ליוני התקיימה בעין גב וועידת התנועה הקיבוצית, אירוע טקסי בעיקרו שמתרחש אחת למספר שנים. ה"החלטות" הן בדרך כלל ברמה ההצהרתית, ומנסות לשחזר (או למחזור?) את ימי גדולתם של הקיבוצים. ואכן, בעבר כינוס שכזה היה "אייטם" ברמה הלאומית שדווחו עליו בחדשות ופוליטיקאים בכירים נהרו אליו על מנת לראות ולהיראות. בפרט, מי שרצו להיבחר לכנסת במסגרת ה"פריימריז" במפלגת העבודה או במר"ץ ראו חשיבות רבה ב"התחככות" בקיבוצניקים, שהיוו אז חלק משמעותי מחברי מפלגות השמאל.

הוועידה הוקדשה לציון 80 שנה לעליית ישובי "חומה ומגדל" (הקיבוצים שנוסדו בתקופת המנדט הבריטי, בשנים 39-1936, בשיטה שנועדה לעקוף את האיסור של הבריטים להקים יישובים חדשים), ו-50 שנה להתיישבות הקיבוצית בגולן (אחרי מלחמת ששת הימים, היישובים הראשונים שקמו ברמת הגולן היו קיבוצים).

חוסר המודעות של חברי הקיבוצים אינו מקרי כמובן, והוא משקף את הריחוק, שלא לומר נתק, שנוצר במשך השנים בינם לבין הנעשה בבית

הפעם נדמה לי שאף כלי תקשורת לא טרח להזכיר את הוועידה - עדות (לחוסר) כוחו של הקיבוץ בסצנה הישראלית. אבל הבעיה היא יותר חמורה, נדמה לי שגם "בחצרות הקיבוצים" האירוע לא עורר הרבה הדים. לדוגמא, כשהגעתי לשם לביקור קצר כדי לומר שלום למכרים וותיקים, עט עלי אחד מהמארגנים: "אני רושם אותך בתור נציג מעגן". מסתבר שממעגן אפילו לא טרחו לשלוח נציג (לא שאני בא בטענות למישהו), למרות שהפעם זה קל"ב - קרוב לבית, וספק רב בלבי אם יותר מקומץ של חברים אצלנו שמעו על הכינוס (סליחה מראש אם טעיתי).

רק עוד רגע חווה

רק עוד רגע חווה עוד רגע טרם לכתך
תני לי עוד פעם אחת, בחיים, לראותך
לראות את פנייך המאירות לאחוז בכף ידך
עוד רגע הנאה, מהשהייה במחיצתך
ולומר לך תודה שהיית לי אמא
ושנוכחותך צרובה בליבי פנימה

ועוד תודות לי לומר לך לרוב
על אישיותך הנשגבה, ועל ליבך הטוב
ולומר לך שנפשך צחה, כמי מעין זכים
אורך, זוהר כקרני השמש על פתית שלג רכים

והנה עבר לו כבר שבוע
והלב כבר מתפקע מהגעגוע
והכאב אינו מרפה מהתעתוע
ורק ממשיך את נפשי לפצוע
ולמערבולת שבגוף, אין מרגוע
רק עוד רגע חווה הישארי עוד רגע קט
אני רוצה לומר לך תודה
על מה שהיית ועל מה שאת

כתב: עזר ויצמן

לכל בית מעגן!

תודה מכל הלב

על כל הנתינה, העזרה, המטעמים הנפלאים,
העוגות, הקרח והחיבוק הענק שקבלנו בשבוע
השבעה על חוה סמית ז"ל!
באהבה מכל המשפחה,
משפחת עזר והסמיתים

התנועה. כשהייתי מזכיר מעגן (כך קראו פעם
למנהל קהילה), שתי קדנציות, בשנים 1980-
1982, ו-1993-1990 ביחד עם גיורא א., התנועה
הייתה מאוד משמעותית. אני זוכר שהיינו נוסעים
לבית התק"ם ברחוב דובנוב 10 בתל אביב כמעט
כל יום רביעי, והבית היה גדוש בעסקנים. למה הם
הגיעו? בין היתר גם ליהנות מקפה הפוך ב"קפה
של אהרון" בקומה שנייה (אז עוד לא היה ארומה
בצמח), או לאכול איזה סטייק טוב עם צ'יפס "על
חשבון הברון", אבל יותר מזה - לקבל מידע, עצות
או סיוע במחלקות השונות: קליטה, תרבות, חינוך
ועוד. אחרי איחוד התנועות "האיחוד" ו"המאוחד"
לתק"מ, הבית השני ברח' סוטין הפך למרכז
הכלכלי, ובאו אליו גזברים שהיו זקוקים לתמיכה
מקדמת התק"מ. התנועה הייתה פשוט רלוונטית,
והחזיקה מנגנון גדול ודי יקר שמומן על ידי מיסים
מהקיבוצים.

בתקופת משבר הקיבוצים (מאמצע שנות ה-80),
במקביל לשינוי בקיבוצים עצמם, התעצמו
הקולות שקראו לשינוי מודל הפעילות בתנועה,
ובעיקר לצמצום מאסיבי של כוח האדם על
מנת להקטין את הנטל על הקיבוצים. התוצאה
הייתה מעגל קסמים שהרי ככל שהתכווצה
התנועה, כך היא יכלה פחות להשפיע ולהיות
מעורבת, ונתפסה כמיותרת. גורם נוסף שהשפיע
על התהליך הייתה ההתחזקות של הגורמים
האזרחיים - מועצה ומפעלים - ש"נכנסו בנעלי"
התנועה בכמה וכמה תחומים כמו למשל חינוך,
ולמעשה ייתרו את הצורך בפעילים שישבו בתל
אביב. עדות לנתק בין החבר מן השורה לבין מרכז
התנועה התנועתית אני מוצא (גם) בכך שהעיתון
הקיבוצי השבועי נערם בחדר הדואר ורק מעטים
טורחים לעיין בו. נכון, רמת הקריאה בכלל ירדה,
אנשים צורכים מידע בטלפון הנייד, ובכל זאת...

אז...מה הוחלט בוועידה? את מי שמתעניין אני
מפנה לעיתונות הקיבוצית: "הזמן הירוק" (מחולק
חינם מדי שבוע בחדר הדואר) ו"ידיעות הקיבוץ"
(נמכר בסופר תמורת מספר שקלים). בשני
העיתונים יש עמוד של דובר התק"מ, ושם מן
הסתם ידווח על תוצאות הוועידה.

תמונה - מאתר התנועה הקיבוצית.
www.kibbutz.org.il

נפגשתי עם אורנה נוי לשיחה קצת עליה והרבה על העבודה בה היא עוסקת כבר עשרות שנים, הרפואה האלטרנטיבית. ניכר באורנה שהיא מחוברת באופן מלא ורגשי לעולם האלטרנטיבי עם ידע נרחב וניסיון רב בשיטות הטיפול השונות. הרשים אותי באופן מיוחד האומץ שלה לשנות כיוון בגיל שבו בד"כ לא עושים זאת ולהתחיל למצוא את עצמה מחדש. ממליץ בחום להגיע לטיפול ולהתנסות...

מכל המקומות, הייתה מישהי שביצעה טיפול באמצעות שיאצו, זה מאוד סיקרן אותי והתחלתי ללמוד את הטכניקה ולהתנסות בה בעצמי. משם פשוט המשכתי והתקדמתי ואני עדיין כל הזמן לומדת עוד ועוד.

היכן יצא לך לעבוד?

התחלתי לעבוד בתחילה עם ילדים חוסים בטבריה, עבדתי בשלושה מוסדות של אנשים בעלי מוגבלויות, עבדתי כך מספר שנים עד שהחלטתי לחזור לקיבוץ. עבדתי בתחילה באזור ללא מקום קבע, מטפלת במטופלים שונים. עד שבסביבות 2005 הצלחתי לקבל קרואן בכפר הנופש, ומאז אני פה.

מה מושך אותך בעיסוק ברפואה אלטרנטיבית?

מעניין אותי לחקור ולדעת מה המקור והשורש לכל תחלואינו. הרפואה האלטרנטיבית נותנת לזה מענה וזו נרחבת של אפשרויות אינסופיות להבין את מקור הכאב, הסבל והמחלה בעוד שהרפואה הרגילה לא עוסקת בזה בכלל.

אני קוראת וחוקרת את זה המון. אני שייכת לקבוצה בשם "מחקר שחרור מגבלות האנוש" בה אנו חוקרים ועוזרים לכל אדם המבקש ריפוי, קודם כל בדרכים טבעיות. כלומר, קודם כל תבדוק מה יש שם שאתה יצרת? מה איפשר למחלה להופיע? רובינו נבהלים מהכאב ורוצים ישר להעלים אותו אבל אולי יש לו איזשהו מסר עבורינו? מדהים לראות איך תובנה קטנה יכולה להשפיע כה חזק על ריפוינו.

אז לפני שנדבר על נוי בכנרת, תספרי לנו קצת עליך?

נולדתי פה בקיבוץ, בתם של מרתה ופרץ ביכלר ממייסדי הקיבוץ. עסקתי שנים רבות בחינוך, התחלתי כמטפלת והפכתי להיות מורה בבית החינוך בדגניה, תחום בו עסקתי שלוש עשרה שנים. אהבתי את ההוראה, אבל הרגשתי שאני צריכה שינוי, שמששהו חסר. אז בגיל 36 החלטתי לעזוב את הקיבוץ ועברתי לתל אביב.

איך היה המעבר הזה מהקיבוץ הקטן לתל אביב?

מבחינתי, הקיבוץ הישן הרגיש כאילו הוא סוגר עלי, רציתי את החופש שבו אין חוקים ולא מתערבים לי כל כך במה לעשות, איך ומתי. בתל אביב התחלתי להרגיש את החופש שלי ובאמת פרחתי.

היום לעומת זאת, גם אני שונה וגם הקיבוץ שונה. כבר אין אותם חוקים נוקשים, או חדירה לפרטיות ואני נהנית מהשקט ומהעצמאות שלי. בחרתי לחזור לקיבוץ כי בשבילי הוא תמיד היה הבית, גם בתקופה בתל אביב, תמיד כשהגעתי חזרה לתל אביב לאחר סופ"ש בקיבוץ היה בי געגוע, במיוחד למשפחה.

איך התחלת את המסע הזה לעולם האלטרנטיבי?

לאחר עזיבת הקיבוץ התחלתי בתהליך רוחני של התקרבות לעולם הזה, כשדווקא באופן מקרי, בזמן ששהיתי בכפר נופש באשקלון

כמו 'סורגים' - סוגרות אותנו ולא מאפשרות לנו התפתחות. אקסס קונצ'סנס כולל תהליכי גוף המאפשרים לנו להבין שאנו יכולים לבנות שיתוף ואחוזה עם הגוף שלנו. כשאנו פועלים מתוך היכולת הזאת, נפתחות דלתות לאפשרויות אין סופיות ובמקום להזניח את הגוף, אנו מקשיבים לו ומעניקים לו את מה שהוא מבקש.

זה נעשה ב-2 דרכים:

1. באמצעות סשן בו המטופלת שופך את כל התווה ובוהו של רגשותיו, תחושותיו, מחשבותיו וכל מה שלא ראה כבר הגשמה בחייו. אני נותנת למטופלת מרחב עוטף, מרגיע, מגן ולא שיפוטי. על ידי שאילת שאלות וניקויין נוסכת בזה אמונה שתמיד יש עוד אפשרויות חדשות שהוא לא הבחין בהן.
  2. מגע עדין ב-32 נקודות בראש. תוך כדי המגע משתחרר מטען אלקטרו מגנטי מיותר הגורם לעומס ומאפשר לנוע ביתר חופש ושמחה בעולמנו.
- הוכשרתי להיות מנחת הקורס "אקסיס בארס" ותהליכי גוף שונים מטעם הארגון.

תספרי לנו קצת על השיפוף בקרוואן?

מרכז הטיפולים "נוי בכנרת" עבר לאחרונה שדרוג ושיפוץ רציני! תודה גדולה לכל המשפצים והמאפשרים: לדורון ביכלר, נמרוד בן יעקב, איציק אלישע, דני רינגל וצביקי שטיינברג וצוותו. עשו עבודה נפלאה עם המקום וכעת הוא מאוד מזמין ומעניק תחושה נעימה למטופלים.

כולם מוזמנים להתרשם.
אורנה נוי.

(כמובן שהאדם רשאי לבחור ברפואה או בטיפול קונבנציונאלי אם רוצה בכך).
כמו כן, באמצעות הטיפול באחר, אני מקבלת את הטיפול בעצמי. ברגע שאני עצמי חשה בריאה בגוף ובנפש אני יכולה לטפל גם באחרים, כך בעצם על מנת לטפל באחרים, אני דואגת לטפל בעצמי ולנתב את האנרגיות האלה למטופלים.

מהו ארגז הכלים שלך?

היות ואני עוסקת כבר 30 שנה בריפוי, ארגז הכלים שלי די גדול ומכיל מספר טיפולים

עיסוי ביודינאמי בשמנים וללא שמנים; שיאצו; אבנים חמות; קרניו-סקראל; ביואורגונומי המלווה בטיפול אנרגטי-הוליסטי-רפואי.

אני מתרגלת צ'י קונג רפואי, אלה הינם תרגילים המאפשרים תנועת אנרגיה בגוף ושחרור חסימות. חוסר איזון בזרימת האנרגיה וחסימות הינם גורם מרכזי בהיווצרות מחלות. תרגילי הצ'י קונג מאפשרים הורדת מתח, העלאת השקט הנפשי, דבר התורם לשיפור ושיקום המערכות השונות בגוף האדם.

בשנים האחרונות נחשפתי ל- access™ consciousness = גישה לתודעה, שיטת טיפול מאוד מתקדמת וחדשנית. זוהי גישה המאפשרת לשחרר ולהשתחרר מכל מיני שיפופים, הכללות, מסקנות והחלטות שעשינו בחיינו בכל מיני נושאים: שליטה, כסף, יצירה, יצירתיות, תקוות וחלומות, צורה ומבנה, מודעות, עצבות ושמחה, גוף, מיניות, תקשורת, יצירת קשרים, אדיבות, הכרת תודה, שלום ושלווה.

ישנן נקודות מבט שלא תומכות בנו, שבמקום לפתוח אותנו ליותר שמחה, בריאות והצלחה הן

מפי ילדי הגן | נטע סמית ומורן שוקרני

שאלנו את ילדי הגן,
מה אתם אוהבים לקרוא?

עומר

ללכת לים ולבריכה, לאכול פופ-אייס ולשחק בחוץ בבוא.

נוגה

לאכול אבטיח ולקנות קרטיב

ארינה

אני אוהבת ללכת לבריכה עם אמא ואבא ולאכול קרטיבים.

אורי

ללכת לחוף הים. אני אוהב לאכול ענבים וקרטיב ופופ-אייס ולהיכנס לבריכה.

יהלי

אוהבת ללכת לים, לאכול מנגו, לאכול גלידה ולשחק בחול.

יערה

ללכת לירדן ולאכול גלידה.

שי ירדן

לאכול אבטיח, לשחות בבריכה, לעשות גלגלון בכנרת.

טומי

לאכול אבטיחים, מלונים וענבים.

מיקה

אני אוהבת קרטיב, גלידה וים

אודיה

ללכת לכלבו ולקנות משהו מתוק, ללכת לבריכה ולשחק עם אמא ואבא.

עמרי פּרץ

להיות עם סבא ולקנות ממתקים.

ליבי

להיות יחף.

גילי

אני אוהבת ללכת לבריכה וללכת עם אמא ואבא לטיולים.

נעמי

ללכת לחוף או לבריכה ולאכול אבטיח ומלון.

נרי

ללכת לבריכה.

זוהר

לעשות ארמונות בחול, לשחות בים ולצלול במים.

ירדן

לעשות פיקניק.

תהל

ללכת לים ולשחק בים

אביה

לעשות צבעי ידיים וגועש וגם ללכת לים ולמעיינות

ליאל

אוהבת ללכת לבריכה וליים

אנה

אני אוהבת לשחק בחוץ וללכת לבריכה.

אורן

ללכת לפיקניק ולבריכה.

רם

לאכול גלידה וקרטיב, לשחק בחוץ בכדור ולהיות בים.

לב

לאכול גלידה ולשחות בים.

דייז

לעשות בריכה בבית, ללכת לכנרת ולאכול גלידה.

אמה

לאכול גלידה

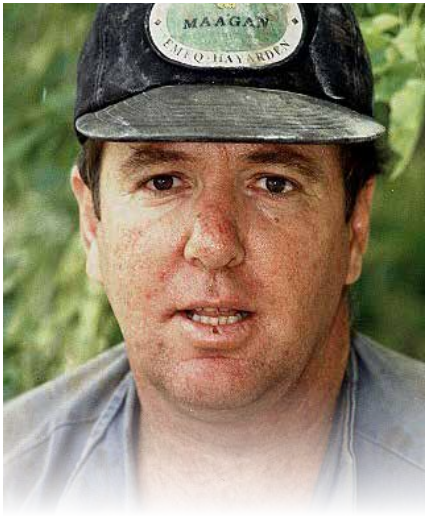
עמרי מיוחס

אני אוהב להיות בחופש, ללכת לים, לספריה ולאכול מנגו ואבטיח

פלג

ללכת לים ולבריכה ולשחות.

ראובן סמית

מסיבת פרידה 6.2017

מומחה מספר אחד בתחום המטעים
מבין במנגו, אשכולית
איתו סוּחב תמיד את כל הצעירים
חסיד של עבודה עצמית

שימעו הגיע גם אל התק"ם
בליאונרדו הוא "פעיל"
הפך למלווה של קיבוצים
בנגב בגולן ובגליל
היה הוא איש העבודה
והוא היה לאגדה

בינתיים גם הבית מצפה
וראובן לשנייה לא נם
כספים ביטוח, פנסיות
מה שבטוח - הוא כבר שם

אומרים עליו שג'ינג'י הוא היה
צועק מיד ועל כל שטות
וגם היום נלחם ללא הפסק
לנכדים בלבד יש סבלנות
היה הוא איש העבודה
והוא היה לאגדה

אבל הגיע עת לפסק זמן
ולא נדבק הוא לכסא
תודה בשמה של מעגן
ועוד תמשיך לתרום - אם רק תרצה
היה הוא איש העבודה
והוא היה לאגדה

לפני שנים רבות, לא נגלה כמה
נולד האיש במעגן
התחיל בתור תינוק, כבר אז היה בולט
ואז כמו כולם עבר לגן
היה הוא איש העבודה
והוא היה לאגדה

אחרי שירות קרבי, עכשיו הוא כבר קצין
חזר למשק כחבר
להודו לא נסע, אפילו לא לסין
ורק לבנות התחבר
היה הוא איש העבודה
והוא היה לאגדה

מים הוא יצק על ידי הוותיקים
למד את התורה תוו אחר תוו
מניף בהורדה אשכול אחר אשכול
והנה הוא כבר מרכז ענף

עסק גם בחינוך, מדריך הנעורים
איתו דילגו על ג'בלאות
משם ללא עיכוב עבר אל המשרד
כמרכז ענפי החקלאות
היה הוא איש העבודה
והוא היה לאגדה